elementele de decor luate parcă la întîmplare, și făcute ca să sugereze, să indice, fără mari pretenții de exactitate. Dar mînuitorii teatrului Loutka nu se mulțumesc numai cu aceasta. Ei ies adesea și din scena obișnuită a teatrului de păpuși, lasă la o parte paravanul înalt după care se adăpostește îndeobște actorul. Așa, în cadrul cîntecului franțuzesc despre Mathurina, paravanul se reduce la dimensiunile unei simple racle, purtată pe umeri, de „îndureratul convoi", pentru ca, în cazul cîntecului despre „Nunta fetei bătrîne și bogate", să nu mai rămînă decît un paravan făcut de brațele și capetele colegilor de joc.

Aceste elemente de punere în scenă devin extrem de sugestive și subliniază tocmai caracterul folcloric al cîntecelor, trăsăturile profund cehe ale operei comice reprezentate. Spectacolul îți dă senzația spontaneității, a autenticității și a unei mari prospețimi. El este foarte reprezentativ pentru noile tendințe în arta păpușărească cehă.

Tot pe linia umorului și a fanteziei, dar cu o tehnică a mînuirii superioară, se prezintă și cele două recitaluri individuale ale artiștilor cehi.

Clovnul muzical și acrobat, mînuit de Zdenek, a încîntat publicul prin dibăcia mișcărilor lui. Josef Pehr a mai demonstrat

Clovnul prezentat de Zdenek

încă o dată, la modul personal, calitățile care l-au făcut profesorul unei excelente clase de mînuitori și unul din regizorii „Cîntecelor populare cehe".

Mioara CREMENE

Austria

M-am așteptat, cu explicabilă curiozitate, ca fiecare teatru de păpuși să facă simțite ceva din caracteristicile, din moravurile sau din frămîntările (dacă nu din sufletul) poporului pe care-l reprezenta. Și implicit — ca limbaj de artă — ceva din tradiția mai mult sau mai puțin ilustră, după împrejurări, în acest destul de dificil meșteșug al păpușilor. În multe cazuri, așteptarea mi-a fost satisfăcută. Nu însă de spectacolul austriac. Desigur, atenuante se pot găsi, la rigoare. Formația de la „Fadenbühne" din Viena se reduce la două persoane și la mijloace materiale foarte sărace. Totuși, nimic nu scuză absența fanteziei, a meșteșugului, a conținutului.

Aș fi jurat, la început de spectacol că — indiferent de calitatea mînuirii sau a montării — aveam să asist la o desfășurare sprintenă a spiritului vienez, în împrejurări specifice capitalei austriece. Aș fi acceptat, de aceea, și formula borcanului fermecat cu castraveți, în jurul căruia are loc o serie de episoade, amuzante în intenția autorilor, dar în realitate searbăde și fără ax. (Se vorbește mult în acest spectacol, se schimbă replici și se explică lucruri, dar n-am înțeles rostul nici al scenetei exotice cu leul, nici al prezenței personajului cu aparatul fotografic, și abia l-am putut urmări pe bietul flașnetar care cîntă cupletele de comperaj, de altfel singura siluetă de oarecare alură vieneză.) Autorii spectacolului, Picca și Arminio Rothenstein, au încercat căile „originalității", au vrut să dea viață unor păpuși fără adresă. Păcat! Mult mai bine ar fi făcut dacă s-ar fi adresat tradiției, în cazul Vienei atît de bogată și inte-

www.cimec.ro

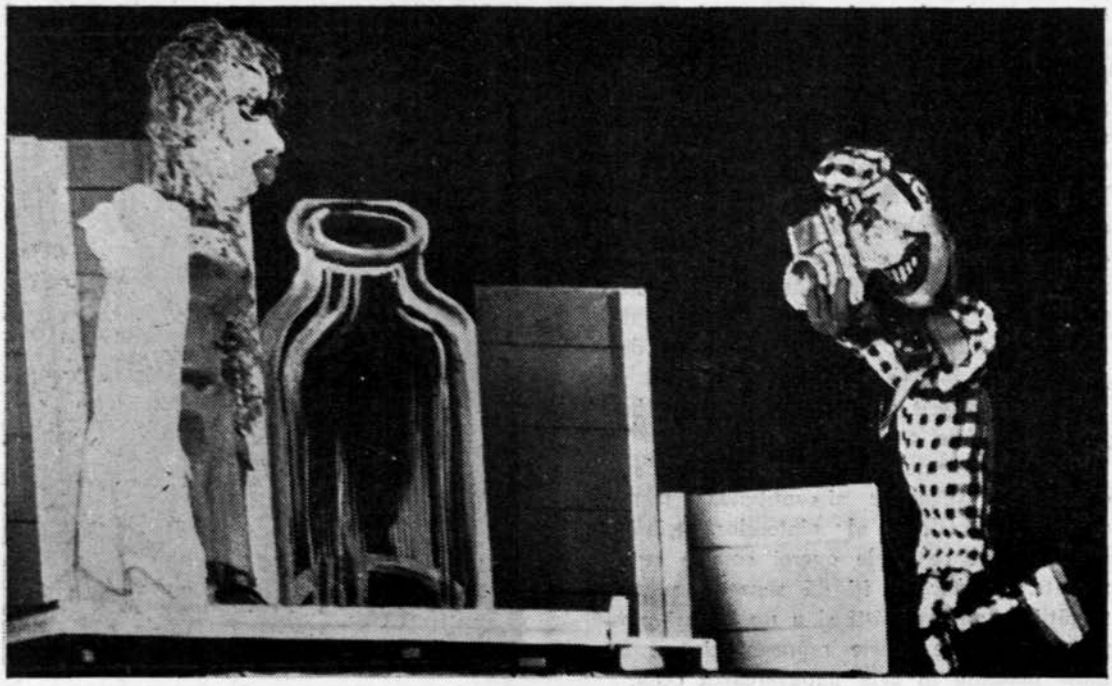

Scenă din spectacolul „Borcanul cu castraveți"

resantă. Fiindcă nu putem uita că Viena și-a diversificat universul păpușilor adoptînd populara figură a lui Kasper (sau Kasperl), care la rîndul ei luase locul lui Hanswurst. E drept, Kasper e o păpușă de mînă, în timp ce teatrul despre care vorbim e de marionete, dar aceasta nu înseamnă decît o diferență de tehnică, de procedee. Interesant rămîne conținutul povestirilor din „Kasperltheater", care ar fi putut constitui o bază de plecare și de dezvoltare inventivă. Aceasta nu ca soluție de impus păpușarilor austrieci prezenți la Festival, ci doar ca unul din multiplele mijloace care ar fi putut aduce în spectacolul *Borcanul cu castraveți* măcar o fărîmă de vioiciune.

Așa cum a fost, însă, din spectacolul soților Rothenstein a lipsit tocmai sufletul popular, Viena, uitată în spatele unor culori și ritmuri străine de ea.

Fl. P.

R. P. Bulgaria

Am fost avantajați de faptul că piesa Nadiei Trandafilova, *Băiatul și vîntul*, o cunoaștem în traducere, din spectacolul Teatrului Țăndărică. Am „reauzit" textul în „original" și în interpretarea teatrului de păpuși din Sofia.

Povestea e cunoscută și poate fi întîlnită și în folclorul nostru sub diverse variante, care toate zugrăvesc pînă la urmă pățaniile băiatului pornit să astupe „borta vîntului" care i-a spulberat un căuș de făină.

La prima vedere, spectacolul ar putea fi categorisit drept „cuminte". Să nu uităm însă că el se adresează unui public de copii, încîntat să redescopere scenic frumusețile basmului, și, împreună cu cei doi amuzanți crainici ai spectacolului — Hopcio și Tropcio, le comentează. (Din păcate, intervențiile acestora mi s-au părut puțin prea lungi.) În colo, păpușarii din Sofia (regizor Mara Penkova — artistă emerită și laureată a premiului Dimitrov) au realizat spectacolul cu mijloace simple, directe, fără demostrații spectaculoase, fără efecte gratuite,

www.cimec.ro